

paa fri Haand. Efter de Oplysninger, jeg har, er det saa langt fra, at det, der her er Tale om, er kostbart, at man netop har haft til Formaal at udarbejde et i det hele billigt Overslag. Som Udvalget vil vide, er Overslaget meget omstændelig affattet, mere omstændelig end den Slags Overslag i Almindelighed er. Der er ikke benyttet nogen Arkitekt dertil, men en anset Haandværksmester, som efter den Anvisning, han har faaet af Fængselsautoriteterne om, hvilke Lokaler der maa fordres, har lavet Projektet, og Overslaget er — det skal jeg fremhæve — blevet 200,000 Kr. lavere, end man havde ventet, det vilde blive. Man har søgt paa alle mulige Maader at indrette alt saa økonomisk som muligt, og navnlig har man ikke ladet sig friste til af arkitektoniske Hensyn at fordyre Bygningen. Selvfølgelig skulle Planerne, naar Sagen kommer til Overvejelse igen i Justitsministeriet, atter blive gennemgaaede og Overslaget yderligere blive prøvet ogsaa efter den Anvisning, som lignende Bygninger, der opføres andre Steder, vil give Anledning til; jeg skal ikke undlade at indskærpe, at man viser den størst mulige Økonomi, men jeg betvivler, at man kan komme væsentlig ned. Vil man gøre Forandringer i de tilvante Straffeanstalter, tror jeg, det let vil hævne sig. Jeg skal som Eksempel herpaa anføre, at man har sagt til mig, at der omkring en Straffeanstalt vel ikke godt kan undværes en Ringmur, som jo er en meget kostbar Ting, men at denne maaske kunde gøres noget billigere ved, at man benyttede Ringmurens ydre Side som den ene Væg til Bygningerne til Betjeningens Boliger, de mellemliggende Rum kunde da maaske udføres i Træværk i Stedet for af Mur. Jeg skal hertil sige, at det ikke blot rimeligvis vil hævne sig, men at noget saadant allerede har straffet sig her til Lands. Den Gang man opførte Vridsløselille Straffeanstalt, gjorde man netop dette, men det viste sig, at dette gav Anledning til Undvigelsesforsøg, idet man med Letthed kunde komme ind i Gaarden og saaledes støtte Undvigelsesforsøgene. Man maatte derfor med betydelige Bekostninger forandre, hvad der den Gang var udført. Den eneste Maade, hvorpaa jeg tror, der kunde være Tale om at komme ned til en mindre Sum, maatte være at reducere Anstaltens Størrelse, saa at man i Stedet for at indrette den til 200 indrettede den til færre Straffefanger. Dette vil jeg dog ikke tilraade. Noget andet er, at hvis man i Rigsdagen bliver enig om en saadan Reduktion af Størrelsen, kunde jeg

ikke modsætte mig det. Det medfører den Fare, at naar Forholdene udvikle sig saaledes, at Anstalten bliver for lille, vilde de da nødvendige Forandringer blive meget bekostelige.

Saa har jeg endnu kun nogle Bemærkninger at gøre, som for øvrigt høre til en Klasse af Bemærkninger, jeg ikke plejer at indlade mig paa, nemlig et Par sproglige Bemærkninger. Ved første Behandling fremkom den ærede Ordfører med forskellige sproglige Indvendinger mod Lovforslagets Titel og søgte at faa lidt Morskab ud af dette. Blandt Indvendingerne var den, at Anstalten blev kaldt en „Straffeanstalt“ i Stedet for en „Straffeanstalt“. Jeg lægger nu ikke megen Vægt paa, om den hedder det ene eller det andet, navnlig fordi begge Stavemaader ere almindelige, men jeg skal dog oplyse, at „Straffeanstalt“ er den legale Stavemaade, den forekommer nemlig i Straffeloven. Jeg vil henvise ærede Medlemmer til Hovedparagraffen i Straffeloven, § 13, hvor der to Gange nævnes „Straffanstalten“ og en Gang „Straffanstalter“. Saaledes var Ordet ogsaa skrevet i Kommissionens Forslag, men ved en Inkurie — hvorledes det er gaaet til, er mig ikke bekendt, jeg har ikke nærmere undersøgt det — var der i Forslaget, som det den Gang fremkom fra Justitsministeriet, skrevet „Straffeanstalt“. Det blev rettet i Rigsdagen, ikke i Landstinget, men i det høje Folketing. Det er altsaa dette, der har Æren for at have faaet Ordet „Straffanstalt“ slaaet fast i Straffeloven. Sagen er jo, at man for visse Ord har dobbelte Former, og ligesom dobbelte Former bruges i det daglige Liv, maa man have Lov til at bruge dem i Lovsproget. Noget beror paa Vellyd, f. Eks. hvor man vil undgaa at lade to Vokaler eller to Konsonanter støde sammen, men noget beror ogsaa paa en forskellig Derivation af Ordet. Naar man saaledes vil se i den af mig nævnte Paragraf, tales der f. Eks. om en „Straffanstalt“ og om „Straffarbejde“, men der nævnes „Straffetid“, noget, der som sagt kan have sin naturlige Grund i Ønsket om at undgaa Sammenstød af to Vokaler og af visse Konsonanter. Vil imidlertid det høje Ting have Ordet „Straffeanstalt“, skal jeg ikke modsætte mig det.

N. Jensen: Jeg agter at stemme for den af Udvalgets Flertal foreslaaede Dagsorden, og skønt jeg har den Ære at repræsentere en af de Byer, som have ønsket, at denne Straffeanstalt maatte blive bygget ved deres By, har jeg dog ikke